

המודיעים קבל כל עין שזפת תארם:
איש יהודי צומח פה לתפארה,
נפתח סגור עלי גביעו
ונתגלתה כותרתו.

ויהי בחלוף מחלפותיך
ובהתיצב שתי פאותיך
כשני שומרי ראש, לתפארת
דיוקן מלכותך היהודי,
ראיתי איך קמה ונצבת
חומת ברזל וזהב
בינך לבין כל התועים בשדות הנכר.
אין זמם לפי בהמתם
ופניהם המתחפשות כגויי הארצות
מתנצלות עדין היהודי,
מוצאות אתונות זרים
ומאבדות המלוכה.

על כן –
כה גדול ונכבד לי היית
ביום ל"ג בעומר תשל"ד (הלז)
זורח באור יקרת ה"זוהר"
נכנס, גא ומאשר, למערת הנרדפים
מהיום תחל לשמוע
את קריאות הבוז המחשלות.
היום הזה נהיית מטרת מבטיהם
הלועגים בגלוי
המקנאים בסתר.

היום הזה נכנסת למערת
הקיום היהודי,
מפכה על ספה מעין לא אכזב
וחרוב – התמיד שתול שם על פלגי
הנס.

היום הזה –
נמשחת, אשריך

שומרי ראש / א. מרגלית

מה גדול ונכבד לי היה זה היום
בבואך בברית החזות היהודית.
נשרו מחלפותיך קווצות – קווצות,
ובלהט התער המתהפך
נצבו שתי פאותיך נחושות תלתל
לשמור דרך עץ חייך,
להדוף כל טשטוש תחומין
ולסלק ערפל.

ברור ומסיים נהיית היום
לעיני כל רואיך.
ומעל חזותך הרכה
נעלמו כל הספקות שנאחזו
עד הנה בסבך תלתלי זהבך.
מהיום לא יטעה בך איש
ולא ישאלך: מי אתה, ילדי?

כי נעשית אזרח בעמך, ותעודת זהותך
פניך הטבועות בחותם חנך היהודי.
מהיום אח ומודע אתה לכל ילדי אומתך
שומרי חותם דיוקן הקודש,
וזיו איקובין שלך כזיו ילדי ישראל
הקורן מכל מקומות היותם,
שיש להם 'סימנים'